

Arrest

nr. 49 870 van 20 oktober 2010

in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. MORTIER en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 4 november 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 23 april 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Pakistaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Sakhakot in de Malakand agency. U werkte tot maart 2009 als “research officer” in een landbouwproject en begon tevens een tankstation voor natuurlijk gas. In maart 2009 zou u de eerste maal een brief van de Taliban ontvangen hebben. Hierin stond geschreven dat u door de Taliban was gekozen om hen in uw regio te vertegenwoordigen. U zou hier echter niet op ingegaan zijn. In juli 2009 zou u een tweede brief gekregen hebben waarin stond dat u geen schrik moest hebben voor de Taliban en dat u zich gelukkig

mocht beschouwen daar u door hen gekozen was als hun vertegenwoordiger. Enkele dagen later zou een vertegenwoordiger van de Taliban u opgezocht hebben, met dezelfde boodschap. U zou een vermoeden hebben dat u door de Taliban uitgekozen was daar u tijdens gesprekken met ouderen van uw dorp uw aversie voor de Taliban nooit verborgen had. Op 6 september 2009 zou u samen met een lijfwacht in uw auto gezeten hebben toen u beschoten werd. Jullie zouden niet getroffen zijn. Uw broer zou een journalist hierover te woord hebben gestaan. Uit angst zou u echter niet naar de politie gestapt zijn. Enkele dagen later zou u een derde brief ontvangen hebben. Hierin stond dat u door de Taliban beschoten was als waarschuwing. Enkele dagen later zou u naar een oom in Mardan gegaan zijn. Uw oom zou echter ook schrik voor de Taliban hebben en al na een week keerde u terug naar huis. Ondertussen zou uw vader uw vlucht uit Pakistan geregeld hebben. De laatste week van september 2009 zou u doorgebracht hebben in Quetta, waarna u op 1 oktober 2009 Pakistan verlaten heeft. U zou over land via Iran en Turkije naar België gereisd zijn. Onderweg zou u uw paspoort op een schip verloren zijn. Op 4 november 2009 diende u in België een asielaanvraag in. Ondertussen zou uw familie nog dreigbrieven van de Taliban ontvangen hebben. Hierin staat dat u uitgeleverd dient te worden of anderszins dient uw familie een grote som geld te betalen. Al deze dreigbrieven werden ondertekend door commandant Abdul Wali. Ondanks de dreigementen zou uw familie uiteindelijk met deze dreigbrieven naar de politie gestapt zijn. Ter ondersteuning van uw asielrelaas verwijst u naar volgende documenten: een kopie van uw identiteitskaart, zeven dreigbrieven van de Taliban, een politierapport over de schietpartij (met vertaling), een "FIR" (First Information Report) ingediend door uw familie, foto's, een krantenartikel (met vertaling), een werkervaringscertificaat, een zakelijke overeenkomst tussen u en uw broer en uw diploma's.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen. Er kan immers getwijfeld worden aan de authenticiteit van verschillende van de door u voorgelegde documenten, waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in zijn geheel op de helling komt te staan. Zo legde u een krant voor waarin een artikel over de schietpartij op uw auto is gepubliceerd. Deze krant werd volgens de hoofding uitgebracht op woensdag 8 september 2009 (Westerse kalender), of 9 zil qad 1430 (Islamitische, hijri kalender). U gaf zelf aan dat de schietpartij plaatsvond op 6 september 2009 (gehoorplaats CGVS p. 4, 7). Vooreerst dient hierover opgemerkt dat 8 september 2009 een dinsdag was en geen woensdag. Voorts blijkt dat indien men 8 september 2009 omzet naar de hijri kalender, men uitkomt op de datum 18/19 ramadan 1430. Omgekeerd blijkt dat 9 zil qad (of Dhul- Qa'dah) 1430 overeenkomt met 27 oktober 2009. Bovenstaande berekeningen blijken uit objectieve informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd. Bij omzetting van de Westerse kalender naar de Islamitische kan er steeds een discrepantie van een dag optreden (wegens de omschakeling naar een kalender gebaseerd op de cyclus van de maan), maar in dit geval verschillen de opgegeven data duidelijk meer dan een maand. Daar u verklaarde dat de schietpartij op 6 september 2009 plaatsvond, is het aannemelijk dat een krant het verhaal op 8 september 2009 zou publiceren. Het is echter niet aannemelijk dat een krant in de Islamitische Republiek Pakistan en vooral een krant uit Peshawar, de hoofdstad van de voormalige provincie "NWFP" (North West Frontier Province, nu Khyber Pakhtunkhwa) zich dusdanig zou vergissen bij het omzetten van de kalenders. Gezien de heersende Islamitische cultuur in die regio zou men er dan ook vanuit kunnen gaan, dat de opgegeven Islamitische datum van de krant de enige correcte is, maar daar u verklaarde beschoten te zijn in september 2009 en de Islamitische datum van de krant overeenkomt met oktober 2009, strookt dit niet met uw verklaringen. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan de authenticiteit van deze krant, die u voorlegde ter ondersteuning van uw ingeroepen vrees voor vervolging. Deze vaststelling werpt een schaduw op de authenticiteit van de andere voorgelegde documenten. U legde tevens zeven dreigbrieven van de Taliban voor. Deze brieven kunnen echter letterlijk door iedereen die het geschreven Pashtou machtig is, opgesteld zijn. De hoofding, stempel en handtekening vormen geen aanwijzing voor de echtheid, want ook deze zijn gemakkelijk na te maken. U erkende zelf dat deze brieven door iedereen opgesteld kunnen zijn (gehoorverslag CGVS p. 4). Gezien de vaststelling dat de authenticiteit van deze brieven niet kan gewaarborgd worden is de bewijswaarde ervan relatief.

Voorts legde u een politieverklaring in verband met de schietpartij op uw auto voor. Er is echter vastgesteld dat deze verklaring aan de politie pas op 13 november 2009 werd opgesteld, terwijl de schietpartij op 6 september 2009 plaatsvond. Het is bevreemdend dat de politie twee maanden na het incident nog een verklaring zou opstellen, temeer daar ze volgens u niet op basis van uw verklaring

als directe getuige werd opgesteld, maar op basis van een verklaring afgelegd door uw broer op een moment dat u al in België was (gehoorverslag CGVS p. 8). U beweerde dan ook dat u dit rapport enkel als bewijs heeft laten opstellen nadat u in België was aangekomen. Daar dit rapport pas twee maanden na het incident werd opgesteld en dit op basis van uw broers verklaringen, heeft het rapport dan ook maar weinig bewijswaarde. De politie kon in dit geval immers geen onafhankelijk onderzoek instellen, ze kon enkel de verklaring van uw broer noteren, zonder dat de waarachtigheid van de feiten kon vastgesteld worden. Ook is het bevreemdend dat de politie uw beschoten auto volgens uw verklaringen in beslag nam, maar dat ze op het moment van de schietpartij geen rapport opstelden, ondanks de in beslag genomen auto (gehoorverslag CGVS p. 8, 9). U legt overigens geen bewijs voor van de inbeslagname van deze auto, de door u voorgelegde foto's van een auto, kunnen op vele plekken en onder verschillende omstandigheden genomen zijn. Het politierapport van 13 november 2009 heeft dan ook een duidelijk gesolliciteerd karakter en vormt geen bewijs van het gebeurde.

Verder legde u een "FIR" voor, waarvan de inhoud met u werd overlopen tijdens uw gehoor. Opnieuw blijkt het gesolliciteerde karakter van dit document dat enkel werd opgesteld ter ondersteuning van uw weinig geloofwaardige asielrelaas. Het is immers bevreemdend dat u zelf nooit naar de autoriteiten stapte om een klacht neer te leggen uit vrees voor de gevolgen, maar dat uw familie - die overigens ook bedreigd werden door de Taliban en nog in de streek woont - wel naar de politie zouden stappen, om verhaal te doen van uw problemen met de Taliban, hoewel u op dat ogenblik (de "FIR" dateert van 17 januari 2010) reeds enkele maanden in België was. Het gaat hier opnieuw om een verklaring afgelegd bij de politie waarbij de politie niets anders kan dan dit te noteren, zonder dat ze een onderzoek kunnen voeren. U beweerde dat uw familie de dreigbrieven van de Taliban indiende bij de politie. In dit licht is het echter opmerkelijk dat de politie in het "FIR" verwees naar artikel 507 van de strafwet. Artikel 507 handelt immers over "criminal intimidation by an anonymous communication", terwijl de dreigbrieven van de Taliban waarvan u beweert dat ze aan de politie werden voorgelegd steeds ondertekend waren door commandant Abdul Wali, waardoor ze zeker niet anoniem waren (gehoorverslag CGVS p. 10, 11). Uw verklaring hiervoor, dat de politie uit angst de naam van de commandant niet wou opnemen in het "FIR" daar de Taliban in het verleden reeds vele politiestations aangevallen heeft, is onafdoende. De politie was immers wel bereid om te schrijven dat de Taliban achter de bedreigingen tegen u zat, waardoor de schuldige reeds met de vinger gewezen werd, wat ook gevolgen kon hebben voor dit politiestation. Dit "FIR" komt dan ook niet geloofwaardig over. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas minstens twijfelachtig te noemen zijn. Dit breekt dan ook het geloof in het geheel van uw asielrelaas af. Uw verklaring gevisieerd te zijn door de Taliban is immers ongeloofwaardig en tevens kan er geen enkel geloof worden gehecht aan de schietpartij waarvan u het slachtoffer beweerde te zijn.

Ook uw oppervlakkige en stereotiepe beschrijving van uw vluchtroute naar Europa breekt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas af. U verklaarde de fysiek zware route over land, via Iran en Turkije gevolgd te hebben. Toch kon u geen enkele plaatsnaam in Iran of Turkije waarlangs u passeerde bij naam noemen, noch wist u waar u de opeenvolgende grenzen overgestoken bent (gehoorverslag CGVS p. 5). U beweerde op een bepaald moment een schip genomen te hebben, maar ook hier wist u niets over te vertellen. U wist niet waar het schip aankwam, noch kende u de naam van het schip (gehoorverslag CGVS p. 4). Voorts wist u niet door welke Europese landen u reisde voor België te bereiken. Daar u hogere studies heeft afgerond en o.a. Engels spreekt, kan van u een uitgebreidere meer door doorleefde beschrijving van deze route verwacht worden. Uw verklaring dat er geen wegborden staan in de bergen is onafdoende, daar u tussen Pakistan en België niet steeds door de bergen reisde. Uw stereotiepe beschrijving van wat bekend staat als een uiterst zware reisroute doet dan ook vermoeden dat u op een andere manier naar België gereisd bent. Uw bewering dat u over een eigen paspoort beschikte, bevestigt dit vermoeden enkel, gezien u dit paspoort ook niet kon voorleggen omdat u het op het schip zou zijn kwijtgeraakt. Uw verklaringen over het schip zijn echter vaag zodat ook dit verlies van uw paspoort weinig aannemelijk is. Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood heeft aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch aan een vorm van subsidiaire bescherming.

De overige door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Zoals reeds eerder aangetoond mag de authenticiteit van diverse documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas betwijfeld worden. De foto's voegen niets wezenlijks toe aan uw asioldossier, daar de meeste onder allerlei omstandigheden genomen kunnen zijn. Uw identiteitskaart, de zakelijke documenten, de documenten van uw werkervaring en uw schooldiploma's kunnen zonder meer aanvaard worden, maar voegen geen nieuwe elementen toe aan uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus

4. Verzoeker betoogt dat hij *“voldoet aan de voorwaarden om de status te krijgen van een erkend vluchteling, minstens heeft hij recht tot het verkrijgen van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat mijn verzoeker bij een terugkeer naar zijn land ernstige schade zal oplopen”*.

5. Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst diende te ontvluchten omdat hij er geïsoleerd werd door de Taliban, die hem wilde recruterend als lokale vertegenwoordiger. De asielaanvraag werd afgewezen omwille van talrijke onvolkomenheden in de neergelegde documenten die de geloofwaardigheid van de voorgehouden asielmotieven onderuithalen.

5.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. De loutere bewering dat hij zijn originele identiteitskaart verloor op de *“trein van Gent Sint Pieters”* naar het CGVS (gehoorverslag CGVS, 15.04.2010, p.4) en hij wel *“een Pakistaans paspoort [had] maar onderweg naar hier, op de boot ben ik deze verloren”* (verslag DVZ, 1.12.2009) kunnen bezwaarlijk overtuigen. Immers kan verwacht worden dat verzoeker genoegzaam kan legitimeren nu hij *“master in wetenschappen [is] gelijk aan diploma master in Filosofie”* alsook *“Research officer voor een landbouwbedrijf”* en sinds 2007 zijn eigen bedrijf had (vragenlijst p.1). Daarenboven heeft verzoeker familie die hij makkelijk kan bereiken (zie neergelegde documenten en verklaring van zijn broer) en heeft hij geen problemen met zijn overheid (zie gehoorverslag CGVS, 15.04.2010, p.4-5 *“ik loop geen gevaar voor (...) Pakistaanse autoriteiten, vrees enkel taliban”*) zodat hij zich aldus op hen kan beroepen. Het verlies van verzoekers paspoort op de boot is geheel ongeloofwaardig aangezien verzoeker niet toont illegaal gereisd te hebben en overigens hiertoe niet genooddaakt was nu hij over de nodige legale reisdocumenten beschikte. Zijn verklaringen aangaande een moeilijke reisroute, via Iran en Turkije en met allerhande transportmiddelen *“Busje (...) Te voet (...) Auto (...) Te voet (...) Pick up Truck (...) Boot (...) Auto”* (verslag DVZ, 1.12.2009) worden niet ondersteund door navenante verklaringen. Verzoeker blijft vaag en evasief over zijn reis, kent geen namen van dorpen, steden en grensposten die hij doorreisde, weet niet hoe hij de grenscontroles heeft omzeild en kon evenmin het schip toelichten (gehoorverslag CGVS, 15.04.2010, p.4-5), wat gezien zijn opleiding en professionele ervaringen onaanvaardbaar is. Verzoekers geloofwaardigheid wordt fundamenteel ondergraven gezien zijn gebrek aan coherentie en nu hij niet aantoonde wanneer hij zijn land verliet en in Europa toekwam. Uit verzoekers verklaring ter terechtzitting dat de Raad *“hoe dan ook rekening moet houden met de fotokopie van mijn identiteitskaart”* kan slechts worden afgeleid dat verzoeker met kennis van zaken zijn asielrelaas al dan niet staft. Hoe dan ook hebben fotokopieën

geen bewijswaarde aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

5.2. Verzoekers verklaringen berusten op zijn vrees voor de Taliban. Verzoeker toont niet aan dat de Taliban hem in Sakhakot, Malakand wilde inlijven omdat hij zich uitsprak *“tegen hen, speciaal tegen het systeem van de taliban wat geen islamitische wet is, ik citeerde de Koran”* (CGVS-verhoor p. 6). Dergelijke boutte verklaringen zijn onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker inderdaad een nuttig profiel had voor de Taliban, noch dat hij omwille van zijn negatieve reactie op de Taliban net wel gevraagd zou worden om hen te vertegenwoordigen. Zijn bewering ter terechtzitting dat hij *“een energieke persoon is en bijzonder invloedrijk in zijn regio”* kan evenmin de interesse van de Taliban in hem verklaren te meer nu verzoeker uitdrukkelijk stelt *“werd u (...) ooit persoonlijk benaderd door talibani? Neen, toen ik hun bevelen niet opvolgde probeerden ze me neer te schieten”* (CGVS-verhoor p. 7). Verzoekers verklaringen blijven loutere beweringen te meer nu hij niet aannemelijk maakt na maart 2009 nog in Pakistan te hebben verbleven. Daarbij is het ook niet ernstig dat verzoeker enerzijds beweert dat hij geen bescherming kon invoeren van de politie *“uit schrik”* voor represailles (gehoorverslag CGVS, 15.04.2010, p.4-5) terwijl de stukken vermelden *“De Taliban heeft hem namelijk bedreigd met het volgende: “Als je dit aan de politie of in de rechtbank verteld, vermoorden we je familie”* (zie vertaling toegevoegd aan het verzoekschrift) en zijn familie zich anderzijds na zijn vlucht wel kon wenden tot de politie enkel omdat verzoeker het nuttig achtte *“Ik kwam hier naar België en had bewijs nodig, broer ging hierop naar politie (...)”* (gehoorverslag CGVS, 15.04.2010, p.4-5). Verzoeker geeft dan ook zelf aan dat de familie zijn migratie naar Europa ernstiger neemt dan hun beweerde vrees voor de Taliban, wat de waarachtigheid ervan onderuit haalt.

5.3. Verzoeker legt meerdere documenten neer maar gaat eraan voorbij dat hij de essentie van zijn asielrelaas met name problemen met de Taliban niet aannemelijk maakt, noch zijn identiteit naar behoren aantoonst. Het louter neerleggen van documenten kan niet volstaan om een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Hoe dan ook een krantenartikel is bezwaarlijk een authentiek bewijsmiddel nu de pers een economische activiteit is die openstaat voor betalende publicaties. De CGVS wijst overigens terecht op de inhoudelijke gebreken in het krantenartikel, in het bijzonder de discrepantie tussen de Islamitische data en de Westerse data. Verzoekers bewering dat *“dit echter niet zo abnormaal [is] in een land zoals Pakistan”* en hij *“middels een brief, opgesteld door de raadsman van verzoeker, de hoofdredacteur van de desbetreffende krant [zal] verzoeken om een attest af te leveren die de authenticiteit van de krant bevestigt. (...) Een attest van authenticiteit van het krantenartikel dat het hele asielrelaas van mijn verzoeker moet staven zal zo snel mogelijk worden overgemaakt”* kan er enkel op wijzen dat verzoeker op vraag documenten kan verkrijgen, niet dat de inhoud correct is. De Raad ziet overigens niet in hoe een dagblad fouten kan begaan in een gedetailleerd verslag over een recent incident dat normaliter meteen naar de pers gaat en gekaderd wordt in een breder gebeuren. Verzoeker biedt derhalve geen aannemelijke verklaring voor de vastgestelde incoherentie van de opgegeven data, wat de geloofwaardigheid van dit document onderuithaalt en dat niet kan worden rechtgezet door een post factum getuigenis van de hoofdredacteur van de Daily Akhbar – Peshawar van 15 juli 2010.

5.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

5.5. De overige neergelegde documenten kunnen verzoekers asielmotieven evenmin adstrueren. Wat het politie-atteest en de FIR betreft dient te worden vastgesteld dat in zoverre deze stukken authentiek zouden zijn, ze klaarblijkelijk een gesolliciteerd karakter vertonen en uitsluitend gebaseerd zijn op eenzijdige getuigenissen van familieleden van verzoeker waarvan de waarachtigheid van de inhoud niet wordt bevestigd. Ze kunnen dan ook geenszins beschouwd worden als objectieve, geloofwaardige bewijsstukken. De brieven kunnen evenmin overtuigen, noch dat deze van de Taliban uitgaan, noch dat de Taliban een dergelijke werkwijze zou hanteren. De overige neergelegde documenten hebben betrekking op verzoekers studies en professionele activiteiten en de eigendom van zijn auto (zie stukken neergelegd ter terechtzitting over de aankoop en verkoop van zijn wagen in Pakistan), en zijn niet relevant voor zijn asielmotieven. In het verzoekschrift onderneemt verzoeker niet de minste poging om de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande deze documenten te betwisten of te weerleggen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

6. Nopens de subsidiaire bescherming

6.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet).

6.2. Het verzoekschrift betoogt *“dat voormelde beslissing van het Commissariaat voor Vluchtelingen en staatslozen nergens motiveert waarom mijn verzoeker geen recht heeft op subsidiaire bescherming”* doch brengt zelf geen enkel argument aan waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking zou komen voor subsidiaire bescherming. In zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming derhalve uitsluitend beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus maakt hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

6.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK